

METALSTORY

Příběh kovu - část první

MICHAEL NEWCHOP

METALSTORY

Příběh kovu – část 1.

Michael Newchop

Tento román je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou buď dílem představivosti, nebo jsou užity ve smyšleném kontextu. Jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími nebo mrtvými osobami, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Ačkoliv už samotná myšlenka je tvořena energií, tedy schopností hmoty konat práci.

A hmota a energie existují.

Věnováno rodině, přátelům a všem ostatním, kteří si nenechali vzít své sny

Zvláštní poděkování: Marek Novotný, Lukáš Malátek, Radek Staník, Jiří Nosek, Dušan Bělohradský, Karel Trávníček, Josef Novotný, Tomáš Vodička, Pavel Samec, Jiří Pojer, Jaromír Dobrý, Jiří Dobrý, Milan Zelenka, Martin Kotouč, Miroslav Hajšman, Vilém Schwab, Petr Němeček, Jindřiška Ptáčková, Pavel Shiffner, David Petrlík, Markéta Kottová, Dušan Varga, Stanislav Kolbe, Pavel Přikryl, Pavel Poselt, Petr Brabec, Jan Herodes, Radek Friedrich, Jiří Walker Procházka.

S úctou k dámám a gentlemanům: Franklin Patrick Herbert Jr., Ludmila Vaňková, Jules Gabriel Verne, Stanisław Herman Lem, Erich Anton Paul von Däniken, Julie Nováková, Jan Matzal Troska, David Mark Weber, Dan Simmons, Arthur Charles Clarke, Isaac Asimov, Robert Ervin Howard, Ondřej Neff, China Tom Miéville, Miroslav Žamboch, David Gemmell, David Eddings.

Prosím vězte, že pořadí výše uvedených jmen není nikterak důležité a může být kdykoliv dezintegrováno.

...

PROLOG

Dívka pomáhala své matce se sklízni. Plody ovocných keřů už byly zralé a měly ten správný sytě žlutý odstín. Podle toho věděla, že budou sladké a šťavnaté. Na jeden z nich dostala chuť. Vyhlédla si ten největší. Rostl tak vysoko, že si bude muset stoupnout na špičky, ale to jí nevadilo. Zkusmo se pro něj natáhla, až jí chyběl jen malý kousek. A tak se vytáhla ještě víc. Už se ho dotýkala prsty, když se plod nečekaně zachvěl a zavibroval. Dívka polekaně stáhla ruku.

Zdalo se jí, jako by nestála na pevné zemi, ale v loďce, se kterou si pohrávají vlny oceánu. Nezachvěl se jen plod, ale i keř a s ním i celý sad!

Její matka to také ucítila. Zvedla hlavu a přestala pracovat.

DRUM! DRUM! DRUM!

Zem kolem nich se rytmicky otřásala. Sténala a praskala.

Část zemské desky, na které stál ovocný sad, se utrhla a vystoupala vzhůru, jak na její spodní vrstvy tlačila nekompromisní síla. V epicentru tlaků se z útrob země vynořilo obří kovové chapadlo. Hlasitě skřípalo, jak se třelo o kameny, kroutilo sebou a rozrývalo zem. Z brázd za ním a okolo něj se na povrch řinul nestabilní tekutý kov, který prudce dýmal, syčel a mísil se s hlínou.

Dívka s matkou se přitiskly k sobě. Instinkt jim velel prchnout. Ale ony ustrnuly na místě, ochromené tou nečekanou hrůzou.

Kovové chapadlo se nasměrovalo směrem k nim a k nedalekému městu. Zastavilo se a doširoka otevřelo svůj chřtán, jako by je chtělo pozřít.

Chvíli se nedělo nic.

Pak se ale z otevřeného chřtánu ozvalo hluboké zavrčení. Na světlo se vyřítila první Bestie, mohutný vzpřímený ještěr na silných nohou, s přílbicí a ostrými kovovými drápy, které při běhu skřípaly.

Matka se vzpamatovala jako první. Popadla svou dceru za ruku a společně se rozběhly k městu.

Běžely rychle a dobře, neboť obě byly skvělé běžkyně. Přesto neměly žádnou šanci. Bestie byla větší a mnohem rychlejší. Vzduch prořízl smrtelný výkřik prvních obětí.

A přicházely další. Hordy v železe zakutých Bestií, vysokých i podsaditých, se štíty a bodci na hřbetech, s pařáty a zuby ostrými jako čepele nožů, proudily v nekonečných zástupech skrze tmavý jícen chapadla. Všechny spěchaly k městu. Kupředu je hnala intenzivní, takřka hmatatelná zloba, která proudila z jednoho konkrétního místa v jejich řadách. Tam kráčela strach nahánějící bytost pokrytá krvavými boláky a kovovými pláty. Kolem sebe šířila hněv a beznaděj, ale i touhu a neukojitelnou zášť ke všemu živému...

„Můj drahý, naši lidé umírají!“

„Cítím je. Potřebujeme pomoc. Musím hned odejít.“

„A co mám udělat já?“

„Vyhledej moudré. Prchněte!“

„Ty se už nevrátíš...“

„Vrátím! Je to jediná možnost. Běž!“

Muž ve věži osaměl. Až sem nahoru vnímal tu zlobu, která se blížila. Poznával ji.

„*Jak jsem mohl být tak slepý?*“ zpytoval se.

Jeho vědomí bylo plné pochyb, obav a hlubokého žalu, neboť zahlédl fragmenty událostí, které se nezadržitelně blížily. Byly děsivé.

Jen díky pevné a trénované vůli se přinutil ke klidu. Věděl, co musí udělat. Uvědomil si, že na tuto chvíli se připravoval celý svůj život. Ale představoval si ji jinak a za jiných okolností.

Muž zavřel oči a pohroužil se do svého nejintimnějšího nitra.

Tudy vedla cesta.

Okna nejvyšší komnaty meditační věže po chvíli zazářila, jak jimi unikala čistá nespoutaná energie vzhůru k oblakům. Energie byla totožná s vědomím. A to vědomí volalo o pomoc.

„*Dárče, kde jsi? Volám tě v nouzi nejvyšší. Pomoz mi, neb padám vzhůru!*“

A odpověď přišla vzápětí, když jakási neviditelná ruka zastavila jeho pád.

„*Tady jsem. Držím tě! Stůj a rozhlédni se kolem, abych i já viděl!*“

„*Vidíš? Pohled' skrz tmavé kouty a za mnohočetné rohy. Zde je nebezpečí pro celý plán. Víím, co musí následovat. Přijď' a použij mne, Dárče! Použij mou sílu. Pomoz mi vrátit se zpátky. Společně zachraňme město!*“

„*Děkuji ti. Tvé jméno...*“

„*Ať je zapomenuto!*“

„*Jak si přeješ...*“

Oblaka nad městem se rozdělila ve dvě a tou mezerou sjel k zemi mohutný rozeklaný blesk. Nikdy ale nedopadl. Místo toho se rozložil na tisíce jisker, které oslnily okolní prostor. Když oslepující záře odezněla, nad středem města se tyčila zlatavá kupole štítu.

Právě včas.

Armády Bestií a hrubých automatů nemilosrdně pustošily celé ulice a čtvrti. Blížily se k hranici štítu a za sebou zanechávaly jen hořící ruiny, spoušť a kaluže oleje smíšeného s krví.

A potom zaútočily na štít, současně a z mnoha stran. Bombardovaly jej explozivními střelami i hyperrychlostními projektily. Drásaly jej železnými pařáty i zuby. Snažily se podkopat pod ním, i prorazit z vrchních pozic. Štít ale odolával veškerým pokusům. Bezezbytku rozkládal působící energii, tupil i ty nejpevnější kovové hroty a nejevil známky žádného opotřebení nebo zeslabení. A nezakolísal ani pod nápořem krácející zloby, když se ho pokusila prolomit.

Tehdy bytost odstoupila od štítu. Roztáhla ruce, zaklonila se v pase a její zlostný výkřik, plný hořkého zklamání, uvolnil sílu, která trhala pancíře a pláty, kroutila železnými údy a drtila klouby i pevné spoje. Nutila kov téci, jak narušila rovnováhu přitažlivých a odpudivých sil kovové vazby atomů v bezprostředním okolí...

...

O tisíc let později

Pláč.

Síň je částí kdysi enormně většího celku. Vznáší se uvnitř uměle generovaného kapesního vesmíru, prorostlá silnými zakroucenými kořeny kovových sloupů. Bylo by to temné místo, plné zákrut a zákoutí, nebýt hustého zlatého žilkování, po kterém z drobných děr stékají nekonečné proudy zářících zlatých slz vědění. Slzy skrápějí též žilkovanou podlahu, kde se hromadí.

Tento zlatý med z podlahy sbírají a přerozdělují malé robotické včelky do pohárků na svých nožkách. Neúnavně poletují, vracejí místy nahromaděnou metalickou záři zpět do sloupů anebo s ní rovnou sytí hlavní tekuté řečiště, které ústí ke zdroji. Jejich jemná křídélka tiše předou, jak neomylně prolétávají hustým kořenovým systémem sloupů. Včelky si navzájem pomáhají. S příliš těžkým břemenem jedna druhou podpoří, podletí a ohne svůj hřbet, aby se náklad bezpečně dostal na své místo určení. Jednají společně, jako jedna bytost. Dohromady tvoří Roj.

Roj bezmezně spolupracuje a udržuje v chodu plynulé proudění, jako kdyby na tom závisel jeho osud. Snad také závisí. Třeba by bez jejich neustálé péče neměla existence Roje už žádný smysl...

Střep.

Ne všechny hrany Síň jsou správně ukončené. Některé stěny i části stropu mají trhliny, z nichž dovnitř prosakuje vesmírný mráz a temnota. I některé sloupy jsou narušené, ba dokonce přetržené.

V místech přerušení číhají smrtonosně ostré břity z temného kovu, dlouhé zakřivené drápy, téměř nezjistitelné na tmavém pozadí.

O jeden takový střep se otřela letící včelka, která se pachtila s čerstvým nákladem zlatých datových slz. Možná si nabrala příliš hmotný náklad. Možná hrozící nebezpečí zaznamenala až na poslední chvíli. A tento střep byl ostřejší než břitva. Za kovového cinknutí břit včelce přesekl levou část tělíčka i s křídlem. Nastal okamžitý pád. Ale včelka ještě svůj boj nevzdala. Přesunula svůj drahocenný náklad do nově vzniklého těžiště, blíž ke zbytku těla, a použila všechny své strojové rezervy na zvýšení frekvence pohybu zbylého křídélka. K zastavení pádu to nestačilo, ale včelce se podařilo alespoň zpomalit. Za kratičkou chvíli se však zahřála natolik, až došlo k přetížení, když vnitřní žár překročil kritickou mez a spekl její útroby. Zpomalení pádu bylo naštěstí dostatečné k tomu, aby mohly včas zareagovat její sestry. Ty hbitě přilétly své družce v nesnázích na pomoc. Ji už zachránit nemohly, ale na tom nezáleželo. Všechny včelky byly postradatelné, na rozdíl od jejich břemene. A to se včelkám podařilo zachytit dříve, než dopadlo na zem. Společnými silami pak včelky přesunuly těžké břemeno na správné místo ve směru proudění. Celý Roj si oddechl, neboť nedošlo k žádné ztrátě dat. Zničené tělo jejich družky bylo recyklováno. Na místě zůstal pouze mlčící střep. Číhal na svou další šanci. Ta však už nepřijde. Přesná pozice zákeřného špičatého hrotu byla zaznamenána v krystalickém vědomí Roje.

A Roj nikdy nezapomíná...

Krádež.

Přestože je Síň svými vnitřními rozměry obrovská, je evidentní, že tvoří jen pomyslnou špičku gigantického nezměrného datového ledovce. Téměř po celém obvodu Síně jsou patrné zlomy, nedokončenosti, trhliny a přerušení, jako když je bijící srdce náhle a násilně vytrženo z těla. Pozitronické srdce v ochranném časoprostorovém vaku, stále fungující, stále bijící, s láskou a péčí udržované v chodu. To ale vyžaduje veliké úsilí, strojovou pečlivost a neustálou obrovskou distribuci energie.

Proč je toto vše vynakládáno? Ze zvyku nebo pro pláč nad hasnoucími hvězdami?

Ze soucitu, z touhy po věděni, po moci nebo kvůli neumírající naději?

Klíčem bude proudění slz, vrstvených dat a jejich uchovávání v objektu ve středu Síně.

Kolik informací se asi nalézá v jediné metalické slze? Kolik ve spojeném toku a kolik v samotném zdroji?

Bude jich mnoho. Jsou ale cenné natolik, aby stály za životy tisíců civilizací? A co když jsou tím posledním, co po nich zbylo?

Síň jako by dýchala, žila. Sloupy v ní jsou vzrostlými kovovými stromy, kterých je plný les. Les čerpá informace ze svého okolí a předává je dál. Prýští z něj potoky, řeky plné zářících slz.

A toto celé je jen střípek něčeho mnohem většího? Odkud to přišlo? Odkud to bylo uloupeno? Největší krádež v historii... čeho?

Snad by o tom mohl vyprávět Pastýř.

Pastýř.

Prochází Síní, ale nedotýká se jejích podlah. Kráčí směle, pomalu, avšak rázně. Roucho za ním vlaje a všechny včelky Roje ho zdvořile oblétavají a zdraví. Žádná se ho nedotkne. Pastýř je oděn do prostého plátěného oděvu světlé barvy, kontrastující s jeho bronzově kovovou tváří pokrytou černými vousy, dlouhými řasami a hustým obočím.

Rozhlíží se svýma pronikavýma zelenýma očima a tam, kde se jeho pohled zastaví, nastane zrychlené hemžení, jak včelky násobí své úsilí. Stane se tak hlavně v místech, která Roji zůstala skrytá, ale později by mohla způsobit komplikace. Funkce Roje se tak optimalizuje.

Pastýř se jen na chvíli zastaví u zákeřného střepu, který nedávno ničil. Oběma rukama ho uchopí, a přestože ten je pevný a nepoddajný, začne se pod nápořem nekompromisní síly ohýbat, až je nakonec vyrván a neškodně dopadá těsně nad volnou zem. Pastýř pokračuje dál, zatímco Roj likviduje jeho zbytky.

V centru Síně se nachází podstavec, ze kterého do výše Pastýřových beder ční štíhlý, ostroúhlý jehlan. Na hrotu jehlanu pomalu rotuje zdroj. Zlatavá koule o velikosti Pastýřovy hlavy připomíná planetku nebo hvězdu.

Pastýř přistupuje k podstavci a natahuje obě ruce před sebe, jako by chtěl planetku uchopit a odnést. Jakmile se jí dotkne, planetka se probouzí a zazáří silou tisíců ohňů. Z holé Pastýřovy lebky vyrůstají oslnivé proudy vlnících se křivek, na prst tlustých a na loket dlouhých. Zároveň se z žilkování na stromech a jejich kořenech zdvihají vlnky zlatých metalických toků. Spojují se a probíhají podlahou až k podstavci a k zářící planetce, teď již slunci. Pastýř se stále oběma

rukama dotýká zářícího kotouče a zavírá oči. Jako by celým svým tělem vnímal to pulzující vlnění, jeho strukturu, barvu a tón.

Následují další a další vzruchy z různých míst Síň. Přitéká míza, proudí vlny, tvoří se tóny a hudba.

Síň vibruje.

Pastýř hraje svou strukturální symfonii, čerpá data vědění, přijímá je, naslouchá jim, čte a učí se. Hledá odpovědi, řešení.

Vtom se ozve disharmonický nízkofrekvenční impulz. Buráci, opakuje se a svým účinkem narušuje rovnováhu v Síni. Pastýř okamžitě končí svou seanci a vážným krokem opouští Síň, ve které bledne malé slunce. Planetka usíná, až úplně zhasne, do doby příští iniciace.

I zde, na tomto zvláštním místě, to Pastýř, Dárce a Emporer v jedné osobě vnímá.

Distorze reality.

Stalo se to znovu!

*Dříve či později přijde čas sundat rukavičky, odhodit kravatu.
Nedopustit, aby na naše sny bylo příliš pozdě. To znamená dnes!*

Vzpomínky druhého

1. STAŘEC VE SNÁCH

Někde tu řeže tupá pila.

Ještě spím, a přesto slyším ten odporný hlasitý zvuk, skřípe mi v hrdle i v uších a trhá zpola zaschlou mastnotu, která z nich snad v noci vytékala.

Jak odporné!

A jak to, že se pila ve svém pravidelném rytmu řezu vždy trefí do chvíle, kdy se s námahou nadechnu?

„To bude asi tím, starouši, že to je tvůj vlastní dech.“

Má pravdu, ten hlas v mé hlavě. Zdejší pobyt na mém vědomí asi zanechal určité nemalé stopy. Například si občas vystačím jen sám se sebou. Tedy s ním. V duchu se uchechtnu svému vlastnímu vtipu, ostatně další příležitost dnes už asi mít nebudu. A to vůbec není vtipné!

„Tak dobře, starouši, začneme. Zvedni se z toho pelechu. Začni hned, nebo ti to bude trvat celé dopoledne. A bude to víc bolet...“

Poslechnu.

Nic jiného mi ostatně nezbývá. Jednou jsem to zkusil, nevstat, a svět se točil kolem dál, akorát mně zdřevěněly nohy, natekl mi bok a týden jsem to pak rozcházel.

„Chceš říct, že ses týden plazil o berlích a byl odkázán na pomoc přespříliš ochotného místního ženského personálu?“

„Vždyť žikám, že to trfalo týděň!“ zašišlal stařecký hlas.

Můj hlas.

Zuby jsem večer nechal na umyvadle ve společné koupelně. Doufám, že tam dneska ještě budou a že je spolubydlící Bouda nesbalil jako posledně. Ale to budu muset nejdřív vstát. Zatraceně.

Otevírám oči. Jsou zarudlé, slepené spojivkami, ale – sláva – fungují, pokud tedy ta světlá šmouha uprostřed stěny je skutečně okno. Moje brýle na nočním stolku připomínají spíše dvě spojené laboratorní lupy, ale díky nim poznám, že jsem ve svém pokoji. Skončit opět naproti, v pokoji velevážených dam sedmdesát plus, by mi už asi neprošlo, i kdyby mě nakrásně kryly svými vlastními těly.

Tam by se nás ale vešlo.

Život v Domově sv. Aloise⁽¹⁾ není žádný med a má přísná pravidla společenského chování, rozcviček, večerek, diet, omezených vycházek, návštěv a přísných prohlídek ohledně kontrabandu a údajného obtěžování spolubydlících. Myšleno spolutrpiteľů.

Nemůžu v pokoji kouřit svou příležitostnou tabákovou dýmku, mám zakázáno plivat na podomní prodejce, nesmím pít pivo, ani to zdravé, plzeňské. Nesmím nahlas poslouchat heavy metal, protože v každý moment některý z místních stařečků a stařenek buď spí, předstírá, že spí, umírá anebo rovnou umřel, na zlost ostatním, kteří musí pak držet povinný čtyřiadvacetihodinový „kolegiální“ smutek.

A hlavně už nesmím v nočních hodinách hrát online hry. Že prý se u toho do mikrofonu hlasitě rozčiluju a stoupá mi tlak.

Bídné pomluvy!

A že prý také používám urážlivá a neznámá slova.

Jak ale mohou být urážlivá, když jsou neznámá? Ovšem něco by se při přísném posuzování za urážlivé považovat mohlo, například...

„*Vstávat a cvičit!*“ přikazuje mi vnitřní hlas.

Ale proč? Protože práce šlechtí?

Odmlouvám sám sobě, Bobovi i Bobkovi⁽²⁾, ale už opravdu budu muset vstát.

Břišní svaly, pečlivě ukryté pod vrstvou tuku, plynule zvednou můj stařecký trup do sedu. Trochu se mi při tom zamotá hlava, přeci jen jsem se zvedl moc rychle.

Ještě se naposledy pozorně rozhlédnu po pokoji a zkontroluji zajištění.

Dveře jsou stále zaklíněny jemným párátkem a ani s věcmi na stole nikdo nehýbal. Zkrabatělý potah na béžovém křesle je zmačkaný přesně tím správným nenapodobitelným způsobem. Jak to vím? Sám ho tak každý večer narafičím. Kdyby si na křeslo někdo sedl, poznal bych to.

Do večerního jídla nám dávají tlumící látky. Všichni po nich spíme pěkně tvrdě. Přesto nás v noci namátkově kontrolují.

Tentokrát ale ne. V noci tu nikdo nebyl.

Pootevřeným oknem ke mně skrz záclony proudí čerstvý ranní vánek. Chybí tu klimatizace a nějak se otužovat musím. S úlevou zjišťuji, že nikde nečihá ani spolubydlící odvedle, zlomyslný Bouda, s nádobou plnou noční moči. A na vlnadnou sestru pečovatelku je ještě brzo.

Vzduch čistý. Mikrokamera v rohu se nehýbá, a to znamená...

Obratně se vyhnu svojí plné nádobě na moč, natáhnu si dědkovské bačkory z ovčí vlny, které opravdu dobře tlumí kročejový hluk, a vplížím se do sdílené koupelny. Za sebou zamknu na dva západy.

Sláva, zuby tu jsou. Překáží u umyvadla přesně v té poloze, v jaké jsem je večer zanechal. Nikdo se jich ani nedotkl. A to znamená, že tu pravděpodobně nikdo nebyl. To mi náramně vyhovuje.

Provedu rychlou základní hygienu. Už se tolik nezadýchávám, a to je dobré znamení.

Teď když pustím sprchu a odsunu tenhle modrý odpadkový koš na biologický odpad, ale pozor, ať se z něj neuvolní nějaký plyn, tak se vejdu na podlahu i s nataženýma rukama. Pravda, rozsah kloubů mám a budu mít už navždy omezený, ale s tím nic nenadělám. Ještě spustím starý MP3 přehrávač a zasunu si pecková sluchátka do uší.

Nekompromisní metalový tón a odsekávající hlas vykopávky „Epic“ od starých dobrých Faith No More, se zařezává do mých vyčištěných ušních boltců, burcuje mozek dopaminem a rozproudí krev v mém těle. Reaguji jako čerstvě nastartovaný výkonný stroj.

Jóóó, anóó, tohle přesně potřebuji!

Bez protahování, na které stejně pak nebude čas, se do toho rovnou opřu:

Sedy/lehy.

Dřepey.

Výskoky, kliky a dojde i na pár shybů.

Ještě že nechali vyztužit tu kovovou garnýž u sprchového koutu: „On se nám snad na tom někdo věší, nebo co...?“

„A ono jo!“ odpoví mi rozjařeně hlas v mé hlavě. Je stejně vyburcovaný jako já.

Po padesáti minutách do koupelny milostivě vpouštím spolubydlícího Boudu. On snad před tím vchodem stepoval, jinak si nedovedu vysvětlit to jeho směšné poskakování se zkříženýma nohama. Nic neříká, ale když peláší dovnitř, jeho křivý výraz sděluje vše. Asi mě nenávidí, že jsem mu včera schoval nádobu na noční moč.

Určitě.

To má ale smůlu, neměl si začínat...

Pořád si připomínám, že se odteď musím pohybovat zase hezky pomalu a s postavou shrbenou. Vedoucí sestra, megera Maříková, má oči jako ostříž. Nemohu si dovolit sebemenší podezření. Jinak by celé mé dlouhodobé plány přišly vniveč.

...

Kolektivní snídani vyloženě nesnáším. To mlaskání, ten puch potících se starých těl, dietní a zaručeně zdravá jídla, při kterých je záhodno předstírat, že jsou i chutná.

Brrr!

Upřímné a neupřímné pohledy, z nichž mnohé už míří skrz veškerou živou i neživou hmotu a mizí v dálavách jiných vesmírů, bývají posledním stadiem před úplnou demencí a odtržením od reality.

A pak je tu samostatná kategorie „staré školy“. Pečlivě pěstovaný zamýšlený pohled Chipa, když mne mívá s béžovým tácem, plným

zeleniny ve stavu těsně před plísní, excelentně napodobující onu demenci, když jeho pohled prochází skrze mne, přičemž společné ohnisko jeho hnědých očí se protíná kdesi v nekonečnu. Chip je geniální matematik a programátor. Se svou středně vysokou postavou oblečenou v notně obnošeném šedém svetru působí zcela neškodně a nezajímavě, ovšem zdání klame. Vzpomínám si, když jsme jednou hráli šachy. Z jeho pohledu nudných pět tahů dopředu, když mně dával mat, se mi nečekaně podíval rovnou do očí a pravil:

„Víš, v matematice je prostě všechno možné. Cokoliv tě napadne, už to vlastně existuje. To je úžasný!“

Tenkrát jsem se mračil nad prohranou hrou, a až později si uvědomil, že jsem proti němu vydržel celých 42 tahů, což mohl být i můj rekord. A nedávno mi Chip vyrobil takový malý prográmeček, speciálně pro mě. Věděl, proč ho chci, a proto se mě na nic neptal. Asi už všechno dávno tušil a otázky by byly jen ztrátou jeho drahocenného času. Proto některé další pohledy dnes v jídelně zajímavé jsou.

Například nepatrné kývnutí hlavou, když se mé oči jakoby náhodou setkají s těmi Hergovými. Rozložitá medvědí postava chvíli přešlapuje na místě, ale pak si to zamíří přímo ke mně.

Vlastním jménem Hergoth, šlechtic s neuznaným a odebraným titulem barona z Chocenic, je dalším nedobrovolným ‚hostem‘ zdejšího zařízení. O jeho dobrodružné minulosti kolují po domě hotové legendy. A co teprve na síti! Tam je i jeho přezdívka legendou.

Hnědé vlasy, brýle, ale zdaleka ne takové tlusté lupy, jaké nosí jiní, pěstěný knírek a výraz nezadržitelného ledoborce, když se blíží a

všechny další osoby ho jakoby plynule bez nejmenšího odporu obeplovají z pravoboku či z levoboku. Je to můj přítel, expert na informační technologie. Pochopitelně se zná s Chipem, a navíc mi dluží službu. Ten nepatrný pohyb hlavou, kterého si nikdo jiný nevšiml, pro mne v tuto chvíli znamená vše.

„Ahoj Michaeli,“ řekl Herg, když si přisedl k mému stolu, kde bylo čirou náhodou zrovna volno.

„Ahoj Hergu, jak se vede?“

„To víš, stáří. Ještě že je co pařit. Nějak se zabavit a nemyslet na zítřek.“

„Jasně, nejsi jediný člověk, co se potřebuje nějak zabavit. Je tu tak trochu nuda?“

Doufám, že můj otazník za větou snad nebyl tak čitelný...

„Je. Ale ne každý se nudí. Třeba George se vrátil z procházky ve velice slibném doprovodu: Černé vlasy, nikterak povislý dekolt, metr sedmdesát a polovina jeho věku. Nevím, jak to dělá. Prý se jen šli podívat na vláčky. Mimochodem, věděl jsi, že již zrekonstruovali hlavní vestibul nádraží?“

„Opravdu?“

„Ano, všechny tamější práce jsou již dokončeny. A pokud tě stavby už neberou, tak dneska pozdě večer na NOVA Sport 2 dávají sestřih nejlepších zápasů UFC⁽³⁾ za posledních deset let. Budou tam současní šampióni i veteráni ze síně slávy a nebudou chybět ani ženské zápasy. To by tě mohlo zajímat.“

Samozřejmě, že mne to zajímá, ale z úplně jiného důvodu.

„To mi nějak uniklo. A kdy že to má přesně začít?“

„Začíná se *přesně* v půlnoci a odhadem ten *program* bude trvat skoro čtyři hodiny. Ale znáš to, v ringu se může stát cokoliv.“

Jasně, v ringu se může stát cokoliv, ale nic nepředvídatelného pro nás, tedy pokud se jedná o sestříhaný *záznam*. Jenže já prostě potřebuju vědět, jak dlouhé bude okno v místním šmírovacím systému, který místo toho, aby hlídal naše černé a pomalu vyhasínající duše, bude veškerým svým výkonem propočítávat data k vyhodnocení signálů na přítomnost inteligentního života ve vesmíru, tuším pod značkou SETI⁽⁴⁾. Sláva Chipovu soukromému vtipu.

Takže tři až čtyři hodiny. Dobrá. Teď už zbývá jen to nejhorší.

O chvíli později už nuceně hlemýždím tempem vystupuji po schodech nahoru, do vyššího hájemství. Dotek chladné vyleštěné tyče kovového zábradlí mě zvláštním způsobem uklidňuje...

Nesmělé klepání na dveře pracovny hlavní sestry Maříkové v horním patře pečovatelského domu narušilo její soustředění:

„*A sakra! Kdo sem zas vylez až nahoru? To nemají jinou zábavu než mě otravovat, když se prohrabuju tímhle?*“ pomyslela si Maříková, která nelibě vzhlížela na hromadu papírů před sebou.

Prokletá byrokracie!

Ale protože to byla zkušená a trénovaná pětapadesátnice a tomuto domu vládla železnou rukou už přes dvacet let, nic z jejích myšlenek neproniklo až k výrazu tváře, když vstala a otevřela dveře malým opotřebovaným tlačítkem na svém krásném stole.

Vcházím do luxusně zařízené pracovny, odhadem tak ze začátku 20. století. Veškerý nábytek jsou originální kusy vyrobené jako set

z masívu v barvě mahagonu, v jednom čitelném stylu, zjevně od stejného umělce. Pravou stěnu zabírá až ke stropu vysoká knihovna skládající se ze tří prosklených částí, zdobených sloupů a tří samostatných šuplat. Prostor naproti knihovně pod děleným oknem je vyhrazen pro luxusní třímístnou koženou pohovku, vedle které stojí samostatná lampa s koženým stínítkem. Střed pracovny zaujímá nízký kulatý konferenční stůl se dvěma židlemi s područkami, doplněný o dvě pohodlná křesla, nad kterými ze stropu visí šestiramenný béžový lustr. Pracovně vévodí masivní široký pracovní stůl s vyplněným prostorem namísto nohou a křeslo, nu, spíše trůn, s bohatě vyřezávaným opěradlem, kterým by nepohrdl ani nejdražší advokát ve městě. Je to všechno nemístný luxus, v naprostém kontrastu s ostatním veskrze skromným vybavením zbytku domu, samozřejmě včetně mého „slavného“ pokoje.

„Tady fakt vůbec nic nehraje. Tahle osoba, tahle místnost, tento objekt, nic! A osazenstvo? Baron, co se zabýval lámáním bezpečnostních kódů, nepochopený matematik s ještě více nepochopenou teorií superstrun⁽⁵⁾, já jako vysloužilý zvláštní vyšetřovatel... Asi tu všichni pěkně na jednom místě a pod drobnohledem nebudeme úplnou náhodou. Pomalu a jistě zapomínáme, kým jsme byli,“ uvažuji v duchu. Mé druhé já se mnou souhlasí.

„Á pan Michael, no vidíte, že jste došel až sem za mnou do kanceláře. A nejste ani moc zadýchaný. To jste ty schody zvládl docela dobře.“

„Ona si toho všimla! Budeš muset být mnohem opatrnější!“ sykne mi někdo u ucha.

„Víte, naše milá hlavní sestro Maříková...“

„Ale pane Newchope, když začínáte takhle zeširoka, už teď se třesu, co po mě budete nakonec doopravdy chtít,“ skočila mně do řeči. V duchu si pak posteskla: *„U bohyně zkoušející, proč zrovna já musím den co den dohlížet na tuhle partu schizofrenních a postupně dementních vysloužilců! Jednomu dojde svíčka, přestane být hrozbou, a co se stane pak? Šoupnou mi sem dva další!“*

Nevěděl jsem, co přesně se jí honí hlavou, ale nadšení to určitě nebylo. Musím pokračovat ve své roli.

„Paní Maříková, dobře, vám to tedy prozradím.“

Tenhle povzdech jsem si cvičil na těžké časy.

Vyplatil se.

„Zamiloval jsem se do jedné vážené dámy. Zase. Já vím, já vím. Pochopitelně nebudu jmenovat, musím zachovat patřičnou diskrétnost. Ale nutně se s ní potřebuji dnes večer sejít, a neboť není ze zdejšího zařízení, říkal jsem si, že tropické prostředí místní botanické zahrady by mohlo trochu pomoci k navázání poněkud přátelštějších vztahů, tedy jestli mi rozumíte? V zahradě mám známé. Dovnitř nás pustí i navečer.“

„I navečer? A co přesně tato schůzka bude znamenat vzhledem k vycházkovým řádům, které musí všichni hosté zdejšího domu striktně dodržovat, pane Newchope?“

„Tato ojedinělá a naprosto výjimečná událost by, paní Maříková znamenala, že příslušná a zcela jistě správná nařízení by v tomto konkrétním a zcela mimořádném případě šla úplně do kopru. Bohužel.“

„Aha. Jinými slovy vám mám umožnit opustit náš Dům mimo rozpis povolených vycházek a dívat se jinam, až večer polezete oknem, nebo čím to bude tentokráte, ven, a modlit se, že se stejným způsobem možná i vrátíte?“

„Tak nějak, jsem si to, ehm, představoval, madam... Tedy ovšem nikoliv oknem, vzhledem k mému věku, jistě chápete. Raději bych šel dveřmi, pouze bych se vrátil poněkud později.“

„Poněkud. Hmm. Pane Newchope, proč mne v souvislosti s použitím tohoto slova napadá definice, která se zřejmě bude *poněkud* lišit od té vaší?“

Hlavní sestra Maříková svraštila čelo. A než jsem se, záměrně dlouho, zmohl k odpovědi, pokračovala: „Povolím vám tuto ztřeštěnost, vzhledem k vašim zásluhám pro společnost. Odpolední vycházku si můžete trochu prodloužit. Ale budu mít podmínku. Vlastně celou řadu podmínek, takže zaprvé: Nebudete už nadále obtěžovat naše dámské hosty svou přítomností v době večerního a zejména nočního klidu. Při poslechu vaší ‚hudby‘ budete vždy používat sluchátka. Dále vždy sníte a vypijete to, co vám připravíme, a zejména budete dodržovat přísný zákaz...“

Dál už jsem se nedokázal plně soustředit. Příval slov, příkazů a nařízení nebral konce, a kdybych měl splnit všechno vyřčené, stala by se ze mne brzy přesně ta poslušná a odevzdaná ovečka, kterou ze mne i ze všech ostatních v tomto Domě chtějí udělat. Stal jsem se během jednoho roku takovou osinou v zadnici hlavní sestry Maříkové, že skočila po první příležitosti, jak mne postavit do latě. Bič nefungoval, tak co třeba cukr? Úžasné, skvělé...

„*Rychle se prober a soustřed' se, než si to rozmyslí!*“

Trhl jsem hlavou. Bylo to na poslední chvíli.

„...a to včetně pravidelných návštěv nikotinové odvykáací kůry a závislosti na počítačových..., pane Newchope, posloucháte mě vůbec!?“

Náhly chlad páru zelených očí se propaloval do mé hlavy.

„Ano, madam! Promiňte, trochu jsem se zasní, ale budu plnit vaše podmínky. Záleží mi na tom, co pro mě děláte.“

„Dobře. To ráda slyším. Tohle je vaše šance, jak napravit svou reputaci. Nepromarněte ji, pane Newchope!“ Hlavní sestra sklonila hlavu k hromadě papírů na stole.

„A teď, když už *nemáte* nic dalšího, co kdybyste mi *dovolil* pokračovat v práci?“

Po takové jasné pobídce k ukončení rozhovoru jsem se jen mírně uklonil a zamířil ke dveřím.

„*Naše šance! Jdi pomalu pryč, stařecky a nespěchej!*“

„A, pane Newchope.“

„*Sakra!*“

Uprostřed posledního kroku ke dveřím jsem se zarazil.

„Nejpozději do jedné ať jste zpátky v posteli, nebo toho budeme všichni litovat...“ Oči sestry Maříkové se náhle lesknou jako dva acháty.

„Spolehněte se. Samozřejmě. A děkuji vám, madam!“

Konečně jsem opustil kancelář.

„*Uff. To bylo těsné,*“ ulevilo si mé druhé já.

Souhlasím.

Poznámky pod čarou:

⁽¹⁾ Domov sv. Aloise je skutečným domovem se zvláštním režimem a jeho posláním je zajištění důstojného, kvalitního a plnohodnotného života seniorů s poruchami paměti. Nachází se v České Republice, v Hradištské ulici v Plzni. S románem nemá kromě názvu nic společného.

⁽²⁾ Humorná série pohádek pro malé i velké, kde hlavními hrdiny jsou králíci z klobouku: Bob a Bobek.

⁽³⁾ Profesionální sportovní organizace „Ultimate Fighting Championship“, která pořádá zápasy elitních sportovců – bojovníků smíšených bojových umění v oktagonu.

⁽⁴⁾ SETI je zkratkou výrazu „Search for Extraterrestrial Intelligence“. Jde o vědecký experiment využívající výkonu počítačů připojených k internetu jako vzdálených výpočetních jednotek, který je zaměřen na hledání mimozemské inteligence formou stahování a vyhodnocování dat pořízených z radioteleskopů.

⁽⁵⁾ Teorie superstrun je jedna ze známých tzv. „teorií všeho“ a předpokládá, že základními stavebními kameny přírody nejsou částice s nulovými rozměry, nýbrž jednodimenzionální struny, které vibrují různými způsoby, odpovídajícími různým druhům částic. Podle této teorie má vesmír (namísto nám dobře známých tří rozměrů a času) rozměrů deset (jeden časový, tři prostorové, které známe, a dalších šest prostorových, které neznáme).

Odmalička nás učí, co je dobré a co je zlé. Ale hlemýžď zalezlý ve své ulitě nikdy nepozná, oč jde.

Vzpomínky druhého

2. ÚTĚK Z KLEŠTÍ

Časový plán byl napjatý, ale mohlo by to vyjít.

Musí.

Tak jako tak žádné příště již nebude. Moje tělo to nevydrží. Nedovedu odolat vnitřnímu volání.

Nebo jsem pouze starý a cítím, že již nemám mnoho času. Stále mne láká svět okolo. Jsem vnitřně přesvědčen, že mám být jinde, než na „blahodárném“ a plánovaně finálním místě, Domově sv. Aloise. Vystaven zdejšími službám, které pomalu, ale jistě rozkládají psychiku našich osobností. Já i ostatní pacienti jsme chyceni v pavučině cizích záměrů. Nechci být zmítající se bezmocnou mouchou, ale sršněm. Stále mám v zásobě několik jedovatých žihadel.

Hned po rozhovoru s hlavní sestrou Maříkovou jsem naposledy zamířil do svého pokoje. Odeslal jsem pár neškodných nicneříkajících mailů a poté spustil zvláštní Chipův podprogram s pracovním názvem HDD.⁽¹⁾ Další z levných vtípků mého drahého přítele, neboť se mimo jiné jedná o fyzického ničitele pevných disků: Hard Disk Destroyer. Kromě toho po mně zamete i na síti, aby nebylo jednoduché vystopovat mé oblíbené stránky, historii vyhledávání a jiné podezřelé aktivity, kterých bylo v posledním roce přeci jen požehnaně. V tomto

ohledu se ale na Chipa mohu ve všem spolehnout, prý je mnohem jednodušší, a často i zábavnější, ničit než něco tvořit. Obzvláště, když je to pro dobrou věc.

Vzal jsem si s sebou jen žebadlo, takovou malou šikovnou cestovní brašnu s dlouhým popruhem na jedno rameno, ve kterém je pouze peněženka a mobil. Dobře vím, že obojí je očipované a snadno vysledovatelné.

Ven chodím takto vybaven vždy a dnes není ten správný čas na svých zvycích něco měnit. Při zavírání dveří jsem se chtěl ještě naposledy ohlédnout. Ten stísněný prostor mi nějakým bizarním způsobem přirostl k srdci. Asi jako silné duchovní spojení mezi mučitelem a mučeným, když samotný proces trýzně trvá dlouho, a tak zvláštním způsobem ovlivní oba aktéry. Ale vydržel jsem to a neohlédl se.

Bylo by to podezřelé. Víím, že mě pozoruje.

Když jsem se „standardním stařeckým ploužením č. 1“ blížil k vrátnici, čekala tam na mne první malá překážka. Východ z domu byl zaopatřen nejenom elektronickým, ale i starým dobrým mechanickým zabezpečím. Tomuto zařízení jsme říkali, a sám nevím proč, „pás cudnosti“. Spíše to ale připomínalo nablýskané chromové kleště, vysouvající se ze štěrbin ochranného skenovacího rámu ve výšce pasu. Kleště, nebo chcete-li pás cudnosti tak mohl zachytit i podstatně mladší a rychlejší osoby, než jsme my, což s pravidelnou zlomyslností dělal a při té příležitosti je nejenom znehybnil, ale i pěkně zmáčknul.

Prostě vysoce humánní zařízení nikoho nediskriminující a zcela jistě s rádným prohlášením o shodě, platným v celé Evropské unii.

Jenže zdejší kleště byly permanentně přepnuty na manuální ovládání, které ve svých spárech držel „strážce brány“, což je další pojmenování svorně nenáviděné osoby, která jako poslední a zároveň první v řadě rozhodovala o vaší relativní svobodě, nebo spíše o nesvobodě, ve smyslu pobytu mimo zdi tohoto domu.

Strážce brány se jmenoval Ondřej. Protáhlý krysí obličej, křivý úsměv a malinkatá škodolibá očka, nahlížející zpoza okénka obrněné vrátnice, ve které snad i spal a jednou snad i umře. O jeho pohnutkách a syndromu chorobně malého sebevědomí nemohlo být pochyb. Všechno, co tento tvor kdy udělal, myslel určitě opravdu upřímně.

Ou!

Jako třeba naschvál chytat do kleští nebohé prchající duše, obzvláště dámy, kterým pak ručně musel pomáhat ven, samozřejmě při velmi těsném fyzickém kontaktu... Úchyl jeden!

„Už si tě všiml, ale dělá jakoby nic, dej pozor!“

„Nech toho, Ondřeji. Mám propustku od Staré Čubky! Dej pryč tu ruku!“

Skoro jsem to zakřičel. Musel jsem přitvrdit, překvapit ho. Pokud vím, ještě nikdo si nikdy nedovolil takovou přímou, ale šeptem hojně užívanou urážku hlavní sestry Maříkové, alespoň tedy ne bez rychlých a důrazných následků.

A na toho primitiva to zabralo.

Ondřej vypouil oči a otevřel papulu v takovém překvapení, že zapomněl stisknout manuální tlačítko pásu cudnosti.

Než se vzpamatoval, prošel jsem rychle skrz bezpečnostní rám.

Pak se však zvedl a mrštně vyskočil ze své kukaně, což byla věc, o které jsem pochyboval, že je vůbec schopen vykonat. Mohl jsem tak zhodnotit jeho dlouhé hubené tělo v overalu neurčité barvy. Pak na mě zašišlal:

„Ty držoune, jak to mluvíš o naší Štaré Čubce...?!“

Než se stihl zarazit, už jsem se vítězoslavně usmíval. Tohle je hlavní vstup do domu. Vše se tu samozřejmě nahrávalo. Takže si to také slízne, pokud...

„Hmm, tak to jsme si kvit. Společně vinni, nahráni i nahraní. Ovšem pokud s tím něco neuděláš.“

Ondřej přimhouřil oči a zbystril.

„Myslím s tím záznamem. Máš ho pod palcem, ne? Takže teď jsem tudy nešel, nikdo nic neříkal, nikdo nic neslyšel ani neviděl. Musíš také někdy chodit čůrat. Moc piješ.“

Zamával jsem mu, otočil se a vyšel hlavním východem ven.

Jeho nenávistný výkřik: „Hajzle křivej!“ za mými zády mi v ten moment zněl jako úžasný nadčasový akord z Janáčkovy rapsodie Taras Bulba⁽²⁾. Věděl jsem, že Ondřej s velkou pravděpodobností udělá přesně to, co jsem po něm chtěl, a záznam mého odchodu přemaže. Ostatně je to pro jeho vlastní, velmi dočasné dobro.

...

Malá nenápadná kamera experimentálního nezávislého systému, pouze pro pracovní potřeby ctihodné vrchní sestry Maříkové⁽³⁾,

přesně kopíruje pohyb držence kódové číslo 42, pana Michaela Newchopa, který prochází hlavním východem Inteligentní Državy CZ-32600, veřejnosti známé pod krycím jménem Domov sv. Aloise. Kamera přenáší 3D obraz celého těla se zvláštním algoritmovým rozbořem mimiky tváře držence, spolu s údaji z bezpečnostního rámu, týkající se jeho tělesné teploty, tepové frekvence, potní vlhkosti na povrchu pokožky, a procesním dekódováním řeči těla v reálném čase. Veškeré údaje se přenášejí stíněnou kabeláží nejkratší cestou do známého prostředí luxusní pracovny v horním patře pečovatelského domu. Energii sledovacímu zařízení dodávají solární články zabudované do zkosených ploch střešní krytiny, které jistí dieselový agregát ve sklepě. Systém je dokonale izolovaný a soběstačný, pořízená data uchovává a nic nevysílá, kromě jedné přímé optické linky ústící do kanceláře hlavní sestry a zbytkového tepla, které se ztratí v naddimenzované klimatizaci. Nad ultraširokým displejem, vyjíždějícím z desky masivního pracovního stolu, se sklání hlavní sestra Maříková. Velmi se mračí.

„Parchant jeden! Kdybych jen mohla odečíst údaje i z jeho lebky! Všechno, co mám, jsou odhady a pravděpodobnost, nikoliv znalost a jistota. Co máš za lubem, Michaeli? Je to snad pokus o únik? Pokud ano, myslela jsem, že jsi chytřejší. Bez ohledu na tvou skutečnou fyzickou kondici, i přes překvapivou rychlost, s jakou ses přes ten rám dostal, bez ohledu na to, či pomoci ses dovolal a jaký máš plán, nakonec tě stejně dostaneme. Není místo na Zemi, kde by ses před námi ukryl. Víš, takoví jako ty totiž nemohou bez kontroly chodit, mluvit a hlavně se ptát. Příliš toho víš, a proto

kromě běžných bezpečnostních opatření nosíš v sobě pojistku. Těžko se utíká sám sobě, že?“

Sestra Maříková se již mírně usmívá, ale pak jí náhle, při odečtu neměnného údaje tepové frekvence za sledovací období, ztuhne tvář.

„Takový vnitřní klid? Podcenila jsem tě? Dobře, Michaeli, tahle hra pro tebe skončila!“

A v tom se to stalo.

Neplánovaně a o mnoho hodin dříve, než bylo zamýšleno.

Třístupňový jistěný systém prostě naráz zkolaboval. Veškerá jeho výpočetní kapacita byla přerušena a nasměrována na jakousi externí stránku, kde započal složitý výpočet analýzy dat. Ten lze přerušit pouze restartem celého systému, a to by byla menší katastrofa.

„Sakra, co se to děje? Co je to SETI?“

...

„Takže hledání mimozemské civilizace?? Kurva! Celé to na mě nastrčil a ještě mi rozjebal systém!“

Sestra Maříková zanechala všech marných pokusů o znovunabytí kontroly nad poblázněným počítačem. Už neváhá a pevným pohybem ruky spouští nouzový zabezpečený komunikační kanál. Razantním prstokladem píše zprávu.

„Sestra CZ-326 00; kód: 4-8-15-16-23-42.“⁽⁴⁾

Po pěti vteřinách kdosi odpovídá.

„Staník.“

„Mám tu pokus o únik držence číslo 42. Podezření z kompromitace osobní složky i pojistky. Globální nebezpečí zatím neznámé, prioritá středně vysoká.“

„Potvrzují“

Sestra Maříková se na chvíli zamyslí a pak s těžkým povzdechem pokračuje v textové komunikaci.

„Už je toho moc. Proveďte konečné řešení T plus 60 minut. Nechceme ho vylekat.“

„Ano? Znovu potvrďte.“

„Znovu opakuji: Požadují konečné exemplární řešení. Licence Z2K udělena.“

„Dvojitý příkaz potvrzen. V čase T plus 60 minut bude drženec č. 42 permanentně ukončen, na vaši osobní žádost a odpovědnost. Staník končí.“

Sestra Maříková ukončila spojení a pak pomalu, nevěřicně zakroutila hlavou.

„Sakra! Co jsem to jen udělala?“

„Správnou věc? Ctím protokol!“

„Alespoň se dožil požehnaného věku. Kdo to dnes může s jistotou vědět? Oficiálně si už něco vymyslíme. Třeba selhání vnitřních orgánů vlivem jeho nemoci, k čemuž by došlo tak jako tak. Nebo to svedeme na destruktivní formu deprese. Depresi má dnes každý. Naši pacienti tento vzkaz pochopí! Tedy sbohem, pane Newchope, s vámi jsem se alespoň nikdy nenudila. Sbohem. Michaeli...“

Hlavní sestra Maříková vypnula monitor a ještě drahnou dobu na něj v tichosti zírala. Mezitímco její hlavní systém sverpě analyzoval

data z obřích teleskopů, ona byla ztracena ve svých neradostných myšlenkách.

...

Hned jak jsem zahrnul za roh Hradištské ulice, zahazuji své pečlivě pěstované stařecké manýry.

Pryč s nimi!

Vyrovnat krok, narovnat záda, zhluboka a svobodně dýchat, tyto prosté a přirozené tělesné projevy mi dodaly novou sílu a říz. Cítím svobodu a neskutečnou úlevu. Ohlížet se zpět mě už ani nenapadne. Nevím, kolik mi zbývá času, než se bubáci pustí po mé stopě. V ideálním případě mám něco kolem dvanácti hodin, než se fyzicky potvrdí má nepřítomnost v ústavu ve 4.00 ráno. Ale musím počítat s Murphyho zákony⁽⁵⁾.

Všechno, co se může pokazit, se také pokazí.

Dnes je pondělí, tak tam snad budou...

Spěchám dolů k řece Radbuze. Její pravý břeh ve směru toku totiž lemuje jakž takž udržovaná sportovní stezka, procházející bujnou vegetací: Stromy, keři a hustým křovím, které bývá často i obývané, obzvláště v pondělí, totiž po společensky náročném víkendu. Nemýlil jsem se. Na rohu drátěného plotu bývalé papírny se v civilizačním bordelu krčí dva bezdomovci.

Jeden v zašedlém pleteném svetru, druhý ve špinavé, kdysi modré džínové vestě. Ten první je menší a druhý zas vytáhlý. Přesto si jsou něčím takřka hmatatelným podobní.

Že by společný zápach nebo výraz ve tvářích s boláky?

Mlčky k nim přistupují a oni se hbitě staví na nohy, připraveni na cokoliv. Tomu menšímu zblízka házím peněženku a mobil.

„Tady je mobil a prachy. Horké zboží, musím se toho rychle zbavit. Vy si ale poradíte. Berte to a rychle vypadněte!“

„Héj! Co my s tím? Nechcem žádný problémy!“

Na nic nečekám a vyrážím rychlou chůzí pryč. Někteří bezdomovci jsou velmi chytrí, ale doufám, že nakonec stejně zvítězí chamtivost, pragmatičnost a cit pro sebezáchovu. V ideálním případě mi to poskytne čas k dobru a v tom horším o nic nepřijdu. Obojího jsem se stejně musel zbavit a cokoliv je lepší než náhlá a podezřelá úplná ztráta signálu.

...

„Copak? Ukaž to!“

„Počkej, hele sou tam prachy. Dost prachů! Několik tisíc éček.“

„Dej mi je!“

„Počkej, neslyšel si, co řek ten maník? Prej je to horký! To smrdí, musíme se zdejchnout!“

„DEJ TO SEM!“

V jednom anonymním křoví blízko řeky Radbuzy se strhla poněkud jednostranná bitka, když dlouhé a tenké prsty toho většího a hloupějšího sevřely menší nechráněný krk. Následný tichý dušený sípot nevylekal ani párek černých kosů, kteří v blízkosti prohledávali zvlhlou trávu, dychtíce po ponravě. A nevylekal ani sportující

dívčinu. Běžela okolo, velmi, velmi blízko, ale měla v uších bezdrátová sluchátka s rytmickou hudbou plnou dunivých basů, a tak si ničeho nevšimla...

...

Přibližně po deseti minutách se nad ještě teplým tělem pomenšího bezdomovce sklání muž atletické postavy a širokých ramen, oblečen v černých džínách a tmavé kožené bundě, se zeleným batohem na jednom rameni. Zkušeným hmatem v tenkých rukavicích prohledává ležící zkroucené tělo a jeho bezprostřední okolí.

Do očí mu není vidět, neboť ty zakrývají sluneční brýle, jejichž obroučky jsou výrazně silnější, než bývá pro tento typ obvyklé. Jsou to armádní brýle, plné jemné elektroniky a optiky, které se neprodávají v žádném běžném obchodě.

Muž ze země sbírá poničený mobilní telefon i prázdnou peněženku a obezřetně se rozhlíží. V jeho blízkosti však nikdo není. Jemným gestem poklepe na své brýle a polohlasem promluví. Možná k osobě, která po celou dobu skrze brýle vše pozoruje a poslouchá.

„Staník. Potvrzuji únik držence číslo 42. Nalezen zničený mobil, čip a prázdná peněženka. Mrtvý jeden bezdomovec, druhý unikl s penězi. Toho považuji za krycí slepou stopu. Prověřte.“

„Předběžná analýza: Drženec míří podél řeky směrem k centru města. Ví, že je stíhán. Platí čas T plus 40 minut, s rizikem prodloužení.“

„Rozumím. Pokusím se časový skluz minimalizovat. Staník končí.“

Agent se na chvíli odmlčí, sverští čelo a strne v nehybném postoji po dobu několika sekund. Poté opět jemně dvakrát poklepe na obroučku brýlí.

„Doplňuji rozmístění: Číslo dva náměstí Republiky, Trojka centrální autobusové nádraží, Čtyřka jižní vlakové nádraží, Pětka na pobočku Raiffeisenbank v centru města. Drženec tam má účet. Hlavní vlakové nádraží ověřím sám, jsem nejblíž. Staník konec.“

Agent spěšně opouští místo tichého násilí a smrti. Náhlý poryv větru uvolní první osikový lístek, který plachtí vzduchem, aby nakonec dosedl na chladnoucí tělo. A pak další a další. Snad se sama příroda stydí za to, co se tu odehrálo. Stele poslední měkkou peřinu z listí a zakrývá toho, kdo sám neměl kde hlavu složit...

...

Spěchám na hlavní vlakové nádraží. Při obcházení prostor, které zachycují kamery, mímám sochy hutníka a železničáře odlité z kovu hnědé „dělnické barvy“ v nadživotní velikosti, vévodící hlavnímu vestibulu. Jen tak mimochodem rychlým pohybem vybírám obsah misky ze slévárenské tyče, kterou socha hutníka v pravé ruce drží. Mám štěstí, neboť na takto frekventovaném místě věci nezůstávají ležet dlouho. Velmi se musím v duchu krotit, abych těmto symbolům z komunistické éry rázně a z radosti nezasalutoval, což by ale mohlo